

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Quænam sint quæ penè cunctos impediunt, quo minus ad perfectionis
Christianæ metum pertingant. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

crudeli se morti obiecit, tamq̄ superabundanter pro te satisfecit, eum tamen minima preciosi sanguinis eius guttula, plus satis sufficiens fuisse mille populos, aut mundos ab vniuersis flagitijs expiare. E diuerso, vide ingratitude tuam maximam, & spreta vilitate propriæ satisfactionis, valida immutabiliq̄ dilectione, te ad Deum tanquam ad fidelissimum tuum amicum conuerte, qui profusus neminem ad se confugientem, sibiq̄ fidentem, repellere neque vult, neque potest: ac imperfectiorem tuæ satisfactionis in plenitudinem meritorum Christi immerge. Hoc nobilissimo thesauro & precio sufficientissimo, omnia peccata tua, omnem peccatorum tuorum pœnam planè redimere potes. Fieri etiam potest, vt tanta contritione, tanta charitate, tamq̄ firmo amplius non peccandi proposito, ad Deum conuertaris, vt omnia peccata tua licet arena maris numerosiora, & omnium creaturarum peccatis grauiora, in icu oculi ita perfectè tibi condonentur, ac si nunquam de ijs cogitasses quidem. Non enim recogitat Deus qualis aliquando fuerit homo, sed qualem inuenit, talem suscipit. Considerans igitur anima Deo deuota, benignam illam indulgentissimi Domini sui erga se clementiam, vt non solum omnes noxas suas gratis libenterq̄ sibi condonare, verum etiam iam consolari, & nouæ gratiæ infusione adiuuare dignetur, tanta interdum cordis contritione, suiq̄ displicentia compungitur, vt non solum Deum pro peccatis suis per eius misericordiam remittendis exoret, verum etiam ad honorem iustitiæ diuinæ, vtrò iustas eorundem peccatorum oportet dare pœnas. Et quanto eam Deus amplius consolatur, tanto peccata sua magis magisque ponderat, omni se consolatione indignam, omni verò supplicio dignam reputans. Quod si eo perfectionis euadere posset, vt æquæ accepta esset ei iustitia diuina, atque misericordia, omnia ipsius delicta in igne charitatis diuinæ citius consumerentur, quam vnica aquæ guttula in æstuantis incendijs flamma. Nam tum ad ipsum perfectè abnegationis apicem, conscendisset.

Conuersio
ad Deum per
fecta quæ
quid efficiat.

Contritio
vera quæ.

Abnegatio
sui perfecta
quæ.

*Quenam sunt quæ penè cunctos impediunt quo minus ad perfectionis Christianæ metam per-
tingant.*

CAPVT III.

Matth. 16.
Lucæ 9.
Galat. 5.
Via ad vitam
aeternam
quæ
Sapient. 1.
Animæ immaculatae
natura quæ
fit.
Gratiæ ad
solem com-
partio.

SI quis vult venire post me, inquit Christus, abneget semetipsum, & tollat crucem suam & sequatur me. Qui Christi esse vult, carnem suam cum vitijs & concupiscentijs suis crucifigat, oportet. Nec enim alia est via ad vitam aeternam, quam resistere peccatis, deserere, persequi, & funditus vsque ad viuum ijs emori, atque ita Deo per vinculum charitatis firmiter adherere. Nam in malivolam animam non intrabit sapientia diuina, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Quæ admodum enim lapis suapte natura deorsum mouetur, ita casta & immaculata anima ab omni affectu peregrino & vitiorum visco depurata, sursum in Deum moueri debet. Ipse enim est peculiare animæ centrū, ipse finis, propter quæ creata est. Et quæ admodum sol radijs suis vniuersū per lustrat orbē, ita diuinæ gratiæ splendor illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, paratus omnibus adesse & sub-

& subuenire, qui fenestellam liberi arbitrij aperuerint, vitijq; & peccatis suis eam sponte non occluserint. Sunt autem id genus varia peccata, quae Dei gratiam à nobis arcent: quaedam aperta, quaedam verò sunt operta. Ex his tamen sequentibus impedimentis, & vitiorum defectuumq; radicibus, vt plurimum exortiri solent. *Primum impedimentum*, primusq; defectus vitæ spiritualis est, inordinatus amor, tam ad seipsum, quam ad aliam quamlibet creaturam. Quis est autem inordinatus creaturarum amor? Is profectò, qui mentem hominis varijs imaginibus inficit, distrahit, perturbat, aut desiderio aliquo hoc illudve habendi, hoc illudve videndi, audiendiue adficit, nisi pure propter Dei honorem. In primis autem cupiditas seu amor temporalium quarundam rerum, puta pecuniarum, domorum, vestium, ornamentorum, sudariolorum, librorum, suppellectilis exquisitæ, & cæterorum quotidiano vsui accommodorum, siue necessaria illa fuerint, siue superflua: in quibus sensuali quadam oblectatione conqueſcunt, quibus toti aded adſciuntur, aded inhærent plerique, vt si hæc ipsis auferantur, animo parum æquo sint laturi. Hi coram Deo, proprietatis vitio verè sunt obnoxij. Nam Euangelica illa spiritus paupertas, in eo potissimum consistit, vt homo transitoria ista ita possideat, adeoq; liber & feriatas in affectu suo inde maneat, ac si non possideret, semperq; ad nutum vel Dei, vel superiorum suorum paratus sit ijs renunciare: quando autem permissione diuina hæc illi auferuntur, ratio saltem voluntasq; illis id æqui boniq; consulat. Nam licet adfectus carnalis obmurmuret, nihil refert. *Secundum impedimentum* est, voluptas nimia & oblectatio sensuum, in cibo, potu, cogitationibus, locutionibus, operibus vanis, in familiaritatibus, leuitatibus, iocis fabulis, nouis rumoribus percipiendis, & id genus alijs sensuum euagationibus non admodum necessarijs, ex amore quodam sensuali, citraq; rationabilem aliquam occasionem. Per ista enim omnis deuotio, hoc est, suavis ille gustus in exercitijs spiritualibus semel amittitur. *Animalis enim homo non percipit ea quæ sunt spiritus Dei. Neque inuenitur in terra suauiter viuentium diuina sapientia.* Istæ hæc item voluptas, concupiscentia, & oblectatio sensuum, deorsum trahunt cor à summo bono, & in sensibilibus istis quisquilijs illud quiescere faciunt, mentem turbant, Dei charitatem in homine extingunt. Quamobrem homo pius, omnibus cum discretionem quadam, profragilitatis suæ necessitate, vti debet. curamq; carnis cum desiderijs non facere, hoc est, comedere, bibere, dormire, vigilare, & cætera, quibus commodè neque carere, neque sine voluptate tamen aliqua vti valet: omnia hæc vna cum attentionibus ipsis discedere sinat, animum illis non adfigat, neque oblectet: non locum aliquem in corde suo tribuat. Ita Deus moderatam corporis curam ad sustentandum illud in seruitio diuino, haud illibenter ei permittit. *Tertium impedimentum* est sese & quæ sua sunt, nimium querere in omnibus, ex privato quodam amore sui duntaxat compendij gratia, hoc est, ad euitandam confusionem, damnum, vituperium, iacturam rei familiaris, offensam hominum, remorsum conscientiarum, tormenta inferni purgatorij, & alia istiusmodi: seu etiam propter pecuniam, amicitiam, fauorem hominum, honorem, auram popularum, vel propter spiritualem aliquam deuotionem, & sensibilem dulcedinem, atque etiam vel ob solum præmium regni cœlestis à Deo promerendum. Propter quæ vel fugienda vel assequenda, homines animales plurima vitant peccata, contemnant voluptates præclara poenitentiarum opera exercent, ieiunia, vigilijs,

Ioan. 7.
Gratiae diuinae impedimenta duodecim quæ.
Inordinatus amor ad creaturas quis sit.

Matth. 9.
Paupertas spiritus in quo consistat.

Oblectatio sensuum quæ, qui mortificanda sit.

1. Cor. 2.
Iob 28.

Vt cura carnis non in desiderijs facienda sit.

Rom. 13.

Quæ sitio sui quæ, quomodo mortificanda.

Intentio impura vt opera bona inficiat.

Vigilias, orationes, non tam propter Deum, qui summum est bonum, quam, ut dictum est, sui commodi gratia. Nam si præscirent, se à Deo nullo præmio sine temporali, siue æternali remunerandos, non vsque ad eum ad amussim eisdem obsequerentur. Præterea & opera sua maxime faciunt, sibi mirum in modum placeant, in sese conquiescunt, plus gloriantes in meritis suis, quam in libertate filiorum Dei, quos preciosissimo sanguine suo Christus Iesus sibi redemit, in qua tamen maxime gloriaudum nobis esset. O quam impura & olida hæc est intentio ante oculos Dei, quæ tam splendida opera ad eum prorsus vitiat & extenuat, ut nullius vel ponderis, vel meriti reputentur. Cur ita censes? quoniam seipsum magis querunt, quam gloriam & beneplacitum Dei: ideo & hæc receperunt mercedem suam. Verum quoniam sola intentio filios Dei locerit à filiis perditionis, totius etiam nostræ salutis cardo, in casta & sincera versatur intentione (quæ pro dolor, hodie rara avis est in terris, nigroque simillima cygno), in primis opus est, ut in omnibus, tam faciendis, quam omittendis, tolerandis, & appetendis, intentionem, oculorumque mentis ad vnum scopum Deum dirigam, aliud in omnibus querant, optentque nihil, quam purè honorem & altissimum beneplacitum Dei, vniuerso commodo suo, adeoque seipsis abnegatis, ut quicquid Deo de ipsis placeat, siue in hoc seculo, siue in futuro, id ipsis quoque gratum sit & acceptum. In aduersis alacres sint, pro Dei honore omnia sufferentes. Hæc certissima sunt argumenta, & quasi Lydius lapis rectæ sinceræque intentionis. *Quantum* est, immodicus sui amor, & (ut ita dicam) complacentia, & occulta quædam mentis elatio, ex rectè factis & exercitijs spiritualibus potissimum exorta, ob quæ (si superis placet) plurimum insolescunt homines vanissimi, quæ ad eorum vsque ferunt, atque ita ex virtutibus suis, unde alij meliores euadere solent, ipsi fiunt deteriores. Quæ simulata iustitia ceu sterquilinum quoddam olet ante oculos Dei, atque ad superba Luciferi castra potius quam ad humilem Christi scholam attingit. Prodit enim ex immortificato elatoque pectore, quod alteri se quis comparare, alios præ se contemnere, se extollere audet, putans se aliquid esse, cum nihil sit: quare & ad alios dijudicandos, & ad omnia semper in peius interpetrandis, præceps fertur. Nil æque perniciosum, nil æque Deo est execrabile, atque arrogantia & vana gloria, propter quæ plurimi à Deo deseruntur & perduntur, quotquot in humili suæ vilitatis cognitione, suique contemptu non permanferint. *Quantum* est, ambitio seu appetitus immodicus placendi alijs, quæ scilicet quidam nimium semper ad fauorem hominum inclinati, gratiam honorem & amicitiam eorum aucupantur. Ob quæ vel assequenda vel conseruanda solliciti semper æstuant, faciunt non facienda, omittunt non omittenda, tantum ne irrideantur, contemnantur, odio ab hominibus habeantur: quod non mediocre adfert spirituali profectui iacturam. Nam & si aliqui fortè intendant, qui fauorem & laudem humanam non appetant, attamen quorumquemque inueneris, ita mundanis omnibus affectibus demortuum, ut ex animo cupiat, vel ad minus non exhorrescat ab hominibus irrideri, contemni, opprimi, rejici, quo huiuscemodi iniurijs adfectus, conformis efficiatur capiti suo Christo? *Seruum* est, propriæ voluntatis & opinionis pertinacia, cui nimium quidam inhaerentes, nolunt se Deo & superioribus suis ex animo resignare, in nulla non re delictum plurimum habentes, idque tandem molientes, ut omnia iuxta suam ipsorum sententiam fiant. Quod maximas sepe gignit inter homines turbationes & schis-

Matt. 6.

Intentio quo modo rectificanda sit.

Amor sui in ordinatus quæ sit Deo exosus homini que dâ nosus.

Galat. 6.

Gloria vana quantum distinetur Deo.

Ambitio humani fauoris quæ mala adferat homini.

Propriæ voluntatis pertinacia.

ma

mata multiplicia. Ex multis & præclaris donibus, quibus hominem Deus con-
 uersit, nobilissimum est, & instar vnionis cuiusdam refulget liberum hominis
 arbitrium, quo sui ipsius factus pædagogus, vnicuique sibi libitum fuerit, ad ma-
 lum fertur vel ad bonum. Cæterum, hac proprijs sensibus obstinata voluntate
 non est præsentius homini venenum. Istæc perpetuo abuti, non iuxta saniorum
 consilia, sed iuxta sensualia sua desideria, basis est omnium malorum, vitiorum
 cunctorum lerna: qua destructa, hoc est, voluntate propria abnegata, illic cor-
 ruunt muri Hiericho, vniuersa scilicet scelerum structura, ac ita demum perue-
 nit homo in viam regiam perducentem ad Deum, quod scilicet sui compos fa-
 ctus, se posthac rationis habens inflectat, & dirigat, quo lubet. *Septimum* est,
 negligentia, qua quidam ingenita sibi vitia, naturalesq; suos defectus extirpare
 negligunt: quare velociter quoque amaritudine & iracundia concitantur aduer-
 sus Prælatos & proximos suos, quoties eorū voluntati morem non gesserint Alij
 perpetuū quendam rancorem & inuidiam gestant in pectore, proximos cōturbant
 contristant, molestiq; sunt & onerosi omnibus secum degentibus. Et quia ipsi in-
 firmi sunt, varijsq; flagitijs obfusi, simili scabie & alios resperfos exstimat: haud
 secus quam pestifer quidam basiliscus oculo venenato quo ipse infectus est, infi-
 cit & enecat prætereuntes: ita isti sinistro oculo omnia conuentes, singula que-
 que in peius interpretantur, nulli non detrahunt, nullum non calumpniantur. Ob
 aliorum etiam felicitatem profectum, & dona, quæ vel à Deo, vel ab hominibus
 proximi percipiunt, inuidia ipsi contabescunt, nihil non molientes, vt illa eri-
 piant, impediant, & quantum possunt pro vitijs traducant. Hi profectò peccant
 in Spiritum sanctum. Denique qui Prælati suis amarulenter obganniunt, dia-
 bolos verius, quam homines nuncupaueris. Testatur id D. Augustinus, in veteri
 testamento nunquam grauius offendisse Deum, neque acrius punitos filios I-
 srael, quam eum Prælati suis officio Dei fungentibus, impiè obfisterent. De
 huiuscemodi hominibus nulla spes profectus reliqua est. Istæc nanque inuidia,
 obmurmuratio, & propriæ voluntatis obstinata pertinacia, filia sunt diaboli,
 prænticæ damnationis perpetuæ, radices ignis infernalis, quæ omnia rectè facta
 simul deglutiunt, animamq; ipsam totam diabolicam faciunt. *Octauum* est, inor-
 dinata scrupulositas, & carnisicina quædam conscientia, nullis confessionum i-
 terationibus placabilis. Quæ hinc ferè proficiscitur, quod & sibi ipsis nimium inni-
 rantur, & Deo sese tuto non credant, nec vitiorum suorum fomites accurate ob-
 seruent, & pro sua virili moribus corrigendis operam non impendant. Hinc in-
 quam, hinc oritur illa mentis inquietudo, non (vt ipsis quidem videtur) ex a-
 more Dei, sed ex amore sui, & conscientia trepidatione. Quoniam autem
 Deum cum primis non diligunt, nec tota ei cordis sedulitate obsequuntur, ideo
 pusillam etiam ad eum habent fiduciam. Quanto enim ardentior in Deū charitas,
 tanto & firmitior fiducia: quātoq; maior gratitudo & morū emédacio studiosior,
 tanto plus pacis & maior conscientia securitas. Quoniam vero isti (vt dictū est) si-
 bi quadā sui cōplacencia priuatoq; amore nimis inhaerēt, fit vt & pro seipsis plus
 a quo solliciti sint. *Nonū* est, nimia sollicitudo & occupatio rerū externarū, nimium
 cito cōmoueri vel amore vel odio rerū temporalium, accidentiumq;. Hoc Paulus pro-
 hibet: *Nemo inquit, militans Deo, implicet se negotijs secularibus.* Et Dominus præ-
 cipit, vt de alijs securi, primum queramus regnum Dei & iustitiam eius: & hæc
 omnia adijciuntur nobis. Cæterum, nunc discurrunt homines, tumultuantur,
 solliciti sunt, varijs se negocijs implicant, se excarnificant, toti effunduntur

Arbitrij libe-
 ti excellētia.

Voluntas
 propria quæ
 sit homini
 nociva.

Iosue 6.

Amarulen-
 tia erga al-
 ios causa
 quæ.

Murmura-
 tio quæ sit
 damnabilis.
 Augustin.

Inordinata
 scrupulofi-
 tas: vnde qui
 que curan-
 da sit.

Sollicitudo
 temporalium
 inordinata
 vnde extirpan-
 da sit.
 1. Tim. 2.
 March 6.
 ad eg.

Sapient. 3.

Solicitudinis nimie mala quæta.

Solicitude moderata vt necessaria sit.

Negligentia innotis hominis quæ fit periculo sa.

Cogitationes inutiles & noxiæ quantum impediunt.

Gula spiritalis quæ, quæque extitit sit.

Auaritia spiritalis quæ appetat.

ad externa ista negotia, ita vt omnibus conscientie angulis, rerum secularium fumo oppletis, ne possint quidem Dei meminisse, sese abnegare, Deo ex animo confidere. Et si fructuosum laborem scriptura diuina mirifice commendat, solitudinem tamen, nimiamque cordis effusionem nusquam non detestatur. Nam charitatem Dei prorsus in homine hæc sollicitudo extinguit, eumque infinitis tentationibus & insidijs diaboli obicit, adfectibus sensuum ac nature ipsi captiuum substernit, vt iam planè ad voluptates, vitia, & vanitates moueatur: intellectum obscurat, vires animæ (quas inferiores appellant) ad vnitatem & tranquillitatem mentis redire, vires superiores ab idolis, speciebus, & formis vacuas fieri non sinit. O miserime omnium & infidissime peccator, quamobrem clementissimo illi Domino, qui post omnia illa, quibus te adfecit, innumera beneficicia, ipsam etiam vitam æternam vltro tibi offert, non confidis? Qui paratus est præstare æterna, an momentanea ista negabit? Si credis illi cælestia, terrenata non credes? Satius profectò esset aliquantisper necessarijs indigere, quam non vanis solitudinibus excruciatum, pariter & cælestia perdere bona, & ne terrestria quidem posse retinere. Nunquid igitur, inquis, Deo omnem curam relinquens, ipse in vtramuis autem otiosus obdormiam? Absit. Hoc quippe est Deum tentare. Licet tibi quidem pro statu tuo, pro vocatione & obedientia satagere, citra importunas tantum solitudines & animi inhaesiones, ne perinde quasi Deo è medio sublato, ipse tibi tutor solus esse debeas. Sine quæso si homo Deum vna tecum curare ac regere, ipsum primo & præ omnibus quærere studeat, & ex animi sententia facilè tibi succedent vniuersa. *Decimum* est, acedia, tepiditas, tædiumque in seruitio & amore diuino: quo fit, vt homo cordis sui custodiendi curam nullam habeat, purumque illud à noxijs vanisque cogitationibus non seruet. Nā imagines, vanaque illa phantasmata rerum in se non malarum, aut etiā inuiciliū, leuiumque, non mediocrè adferunt impedimentū, & arguunt peccatum vanū, nullūque Dei amore constabilitū. Cæterū, noxiæ peruersæque cogitationes & desideria peccati, quæ cū delectatione quadam (tamen plenus non adfit cōsensus) reuoluuntur in mente, maximum adferunt detrimentum. Spiritum Dei sanctum contristant, fugantque. Hi duo defectus ex negligentia potissimum & immortificatione originem ducunt, quod nos ipsos sedulo ad diuina non extimulamur, tempusque nostrum in rebus nihili vane consumamus. *Vndecimum* est, gula quædam spiritalis, qua in Dei donis plerique solam voluptatem venantur, nimiumque in ijs conualescunt. Quorū auiditas eo quandoque excreuit, vt in omnibus suis laboribus, orationibus, exercitijs id vnum spectent, vt amoris delicias, spiritualemque deuotionis sentiant dulcedinem, hanc esse germanam Dei dilectionem arbitrantur, aut certè hanc suis deberi meritis & sanctitati eximantes. Alij ex ingenita quadam sibi adfectione, mutationibus quibusdam externis ad pietatem charitatemque dynam (vt ipsi quidem videtur) facilliter commouentur, id ipsum putantes quæ maximè diuinū. Verūm toto (quod aiunt) cælo aberrant. Naturalis quippe est iste eorū adfectus, non diuinus. Itaque in spiritalè quandam avaritiā præcipitati semper plures cōsolationes, visiones, reuelationes appetunt, in quibus tãta cū voluptate, proprietateque conualescunt, vt iam propemodū dona Dei potius, quam ipsum donorum largitorum præ oculis habeant. Quando verò casu quopiam istis spoliantur, continuo desides, & ad spiritalia quæuis fastidiosi efficiuntur. Vniuersa namque ista dona, tam diuina, quam naturalia hæc potissimum ratione, à Deo

Deo sunt efflagitanda, ad hoc vtenda, vt ad maiorem in omnibus mortificationem, ad ardentiorum ad Deum conuersionem perueniatur, vtiq; per ea dona, veluti per semitam vltimus in Deum tendatur, eiq; pari fidelitate tam in prosperis, quam aduersis, siue donet, siue eripiat, plena fide & nuda essentialiq; charitate seruiatur. Ideo enim hae consolationes inoipientibus praecipue, & a mundi vanitate se ad Deum conuertentibus conferuntur, vt interim quasi paruuli diuinae consolationis lacte sustententur, donec adolecant in viros perfectionis Evangelicae. Quid multis? quaecunq; a Deo accepimus quaecunq; accipere possumus, nisi in sola sui mortificatione, abnegationeq; in spiritu & natura, sub altissimo Dei beneplacito constituantur, ac fundentur, nil profectò aliud quam natura ipsa, propriiq; commodi quaesitione infecta esse, credenda sunt. Duodecesimum est, profunda quaedam intellectus exercitatio, per altissimas tam diuinarum scripturarum, quam aliarum artium speculationes, vbi vis appetitiua cum charitate, velut pedissequa cum domina sua in Deum non transit. Qui tales sunt, non gustant quam suavis est Dominus. Neque enim ea mente exercent se in scripturis, vti in sui cognitione proficiant, vt se abnegare, aspernari, & Deo ardentibus desiderijs vnire discant. Ideo vani, instati sensu suo, philauti, thrafonici efficiuntur, vires & acumen ingenij in rebus nihili consumunt, idq; frustra, quod execrabilis sit Deo omnis superbia.

Consolatio
spiritualis
vix petenda.

Natura à
gratia qui
discernatur.

Curiosa studia quae sunt
fallacia.

Psal. 33.
1. Petri 2.

*Mortificatio vitiorum omnium quam sit necessaria: quomodo ea
& in quibus fieri debeat, imago item Christi vti in vtroque
homine gestanda sit.*

CAPVT IV.

Caput vitae spiritualis est, vt affectus omnes animales per plenam omnium creaturarum abnegationem (in quibus aliquo modo conuiescere solent) mortificentur, diuinisq; & spiritualibus rebus firmiter addicantur. Quare huius vitae tyronem, duris perpetuisq; conflictibus contra infestas vitiorum suorum phalngas, cum firmo stabilisq; proposito dimicare oportet: contra superbiam, inquam, vanam gloriam, auaritiam, luxuriam, inuidiam, iram, propriae voluntatis pertinaciam, gulam, verborum operumq; leuitatem, contra reliquas vitiorum desideriorumq; carnalium acies. Praeterea & contra omnem sensualem creaturarum amorem, contra inordinatam temporalium rerum sollicitudinem, contraq; omne quod vel Deus non est, vel quo Dei honor pure non spectatur. Praecipue verd contra sensualem adfectus quasdam personas adducendum. Similitudo enim naturarum, res est omnium maxime periculosa. Proinde die nocteq; ab omni peccato ita illibatum se homo custodire debet, vt prudens volensq;, imminente etiam mortis discrimine, ne latissimum quidem lapsum admittat, semper in se vitiorum radicem excindere studeat, quorum non pauci adhuc in cordis penetralibus (quos aratum exercitiorum spiritualium nondum attigit) absconditi latent. Haec sunt prauae inclinationes ad superbiam, luxuriam, inuidiam, iram, concupiscentias sensuales, & id genus alia quae summos a-

Peccatum
quod quis
dicit vitium
quomodo sit.

Radices vitiorum
non extirpanda, vt sunt.

Ddd

lip qui